

ΚΩΣΤΑΣ.

Ἄχ! ἀδελφέ!

ΘΑΝΑΣΗΣ.

Ἐξάδελφε σὲ χάνω!

ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ.

Ἡ λύπη μ' ἐκυρίευσε, μ' ἔρχεται ν' ἀποθάνω!

ΖΕΡΒΑΣ.

Εἶθε κ' ἐγώ, ὡσάν αὐτὸν ἐνδόξως ν' ἀποθάνω,
καὶ ὄχι ἰδιωτικῶς στὸ στρῶμά μου ἐπάνω.
Ὁ Μπότζαρης ἀπέθανεν, ἀλλ' ἀφῆσ' αἰωνίαν
Ἐπὶ τῆς γῆς τὴν δόξαν του καὶ μνήμην μαγαρίαν.
Λοιπὸν ἄς μὴ συγχύζωμεν τὴν σεβαστὴν ψυχὴν του
Μὲ δάκρυα ἀνάξια στὴν δόξαν καὶ τιμὴν του,
Ἄλλ' ἄς ἀποκοιμίσωμεν ἐνδόξως τὸν νεκρὸν του
Στὸ Μεσολόγγι παρευθὺς πρὸς ἐνταφιασμὸν του.
Σουλιῶται, πλησιάσετε . . .

ΧΡΥΣΗ.)

Ἀπάνθρωποι! σταθῆτε!

ΔΕΣΠΩ.)

Ἀθλίως νὰ τὸν κλαύσωμεν, ἀφῆτέ μας, ἀφῆτε.

(Ἐνῶ περιλαμβάνουν τὸ σῶμα, καὶ πίπτουν πλησίον διὰ
νὰ τὸ θρηνήσουν προφθάνει δρομαῖος ἑνὸς στρατιώτης.)

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ.

Οἱ Τοῦρκοι ἐπλησίασαν.

ΘΑΝΑΣΗΣ.

Τοῦ Ἠρώος τὸ σῶμα

εὐθὺς περικαλύψατε ἐδῶ μ' ὀλίγον χώμα,
κ' ἀκολουθετε. (1)

(1) Ὁρμῆ μὲ τοὺς ἄλλους Σουλιώτας ξιφῆρης, ἐρχοῦνται καὶ οἱ
Τοῦρκοι ἀλαλάζοιτες, τοὺς ὁποίους ἐνῶ κτυποῦσι κατασφάζουσιν οἱ
Ἕλληγες κλείει ἡ σκηνή.

Τ Ε Λ Ο Σ.